

— Двайсетъ пари, отговори старецътъ.

Азъ имахъ толкозъ... Извадихъ бързо цѣлото си богатство, мушнахъ парата въ ржката на стареца, грабнахъ книжката и хукнахъ край събора. Слѣзохъ бързо въ града и презъ най-прѣкитѣ улици затичахъ у дома.

Тамъ нѣмаше никой. Влѣзохъ въ кѣщи, отворихъ книжката и зачетохъ. Чета азъ редъ следъ редъ, стихъ следъ стихъ:

„Появилъ се грозенъ юнакъ,
На бѣлѣ коня черенъ арапъ,
Срѣдъ дунавско равно поле:
Кого срещне, сѣче, коли!“

Не можехъ очи да отдѣля отъ книжката. Буквитѣ играеха предъ очитѣ ми. Четѣхъ и виждахъ какъ се носи изъ широкото равно поле грозната сѣнка на черния арапъ върху бѣлѣ конь... Но ето, издига се като грамаденъ великанъ Хайдутъ Сидеръ съ своя жилавъ дрѣновъ кривакъ. Борбата започва... Кой ще победи!... Тръпки лазятъ по тѣлото ми, потъ ме облива, сълзи капятъ отъ очитѣ ми, премрежватъ погледа ми, но азъ чета, чета и бързамъ да видя края...

Бързахъ, но вие се сѣщате колко бързо може да чете едно втородѣлче, което за пръвъ пѣтъ чете съвсемъ нова за него книжка. Четѣхъ и бързахъ, а все ми се искаше кнжката да нѣма край и да чета, да чета...

Колко време бѣше изминало, не зная. Умора и гладъ не чувствувахъ. Наближавахъ вече края. Сърдцето ми лудо играеше. Радвахъ се на юначеството на Хайдутъ Сидера и плачехъ отъ радостъ... Но вратата скръцна, отвори се и азъ изтрѣпнахъ... Тамъ застана татко. Той ме гледаше смаянъ и очуденъ... И извика сърдито:

— Ти тука ли си билъ?... А ние обърнахме цѣлия съ-